

Nenad Bjelica

Nenada Bjelicu vidio sam prvi put u životu u kolovozu 2013., na utakmici Dinamo - Austrija Beč, koju su Austrijanci, koje je on tada trenirao (trener bečke Austrije bio je 2013. i 2014.), dobili rezultatom 2:0. Bila je to jedna od (naj)važnijih Dinamovih utakmica, u proteklih 10-15 godina: *play off* za ulazak u Ligu prvaka. Maksimirski je stadion bio prepun, atmosfera prilično naoštrena i puna iščekivanja - međutim, Dinamo nije uspio, glatko je bio poražen, i u Ligu prvaka ušla je Bjeličina ekipa, dok se Dinamo morao zadovoljiti utješnom, Europskom ligom.

Gledao sam tu utakmicu uživo, sjedeći (kao i obično) na istočnoj tribini. Dakle, na priličnoj udaljenosti i od Bjelice i od tadašnjega Dinamova trenera Krunoslava Jurčića, na njihovim trenerskim klupama (s tim da je Jurčić više sjedio na klupi, a Bjelica više stajao, odnosno kretao se, u svom trenerskom prostoru, ispred nje), sasvim na suprotnoj strani stadiona, ispod zapadne tribine. Ali, usprkos povećoj distanci, nije mi promakao jedan vrlo upečatljiv detalj: u trenutku kad je Bjeličina Austrija povelu 2:0, sportski direktor Dinama Zoran Mamić, koji je na Dinamovoj klupi sjedio zajedno s trenerom Jurčićem, okrenuo je Jurčiću leđa - ali onako grubo, manifestativno, demonstrativno - i tim svojim govorom tijela poručio i njemu i, praktički, cijelom stadionu da je smijenjen (naravno, tu će njegovu inicijalnu odluku njegov stariji brat i neprikosnoveni šef Dinama Zdravko Mamić službeno verificirati i objaviti novinarima te iste večeri, možda samo sat ili dva nakon utakmice).

Otad naovamo, u tih proteklih pet godina, Dinamo je promijenio nekoliko trenera - a prvi u nizu u tome međuperiodu bio je sam Zoran Mamić, i to pune tri godine, od 2013. do 2016. - da bi 15. svibnja o.g., u jednome osobito kritičnom, nezgodnom i dramatičnom trenutku, uoči zadnjeg kola prethodne HNL-sezone (za 2017.-2018.) i finala Hrvatskoga kupa (protiv Hajduka, u Vinkovcima), Dinamov trener postao sam Nenad Bjelica, s kojim je cijela ova zadnja Dinamova "petoljetka" i počela (ali, kako reko, na "negativan" način, u njegovoj ulozi kao Dinamova "krvnika").

I eto, pred neki dan, punih pet godina nakon upravo opisane Dinamove eliminacije od Bjeličine Austrije - bio je 20. rujna o.g. - sjedio sam, na istočnoj tribini maksimirskoga stadiona, na gotovo istome onom mjestu na kojem sam sjedio i u kolovozu 2013. Ovaj put igrala se utakmica Dinamo - Fenerbahçe, u sklopu prvog kola Europske lige, ali, naravno, s tom razlikom što je Bjelica sada bio na Dinamovoj, a ne na klupi Dinamova protivnika. Ne sjećam se kada je - barem u zadnjih 20-ak godina - na Dinamovu stadionu bilo tako lijepo, ugodno, pa i bajkovito, kao te rujanske večeri. Na stranu sjajna igra i rezultat (trijumfalnih 4:1 za Dinamo), pečat toj večeri dala je atmosfera na stadionu, a osobito na istočnoj tribini. Svjedočio sam nečemu što prije nikada nisam vidio (pa čak ni u eri Ćire Blaževića, početkom 1980-ih): da na Dinamovu utakmicu dolaze i majke sa svojim sinovima ili kćerima (dakle ne očevi ili djedovi, iako naravno i oni, nego baš majke). Kad majka vodi svoje dijete na nogometnu utakmicu, onda je to znak da se na njoj događa nešto izrazito lijepo i prožeto ljubavlju.

A nakon utakmice svi su, kao u transu, pjevali refren "kao u stara dobra vremena" (iz onoga starog, još iz 1980-ih, šlagera Novih fosila), prizivajući neke davne, napola ili sasvim već zaboravljene godine ili razdoblja, kada se Dinamo nije nosio s problemima i teretima s kojima se nosio, recimo, u zadnjem desetljeću (i pol).

U ovome je trenutku sasvim jasno da Dinamo doživljava preporod i da se među njegovim navijačima i simpatizerima rađa, čak, svojevrstan pokret (koji bi u skoroj budućnosti, nastavi li se ovim smjerom, mogao dobiti i neke još jasnije i određenije oblike), ali je isto tako jasno i to da je autor ili glavni uzročnik toga preporoda upravo njegov sadašnji trener Nenad Bjelica. Mnogo više on nego bilo tko drugi. To možemo potkrijepiti i nekim sasvim egzaktnim podacima.

Prvo, iako je odigrana samo četvrtina tekuće sezone HNL-a, očigledno je da će Dinamo biti novi (stari) prvak Hrvatske.

Drugo, i to mnogo važnije: Dinamo suvereno vodi i u svojoj skupini Europske lige i ima velike šanse da napravi ono što mu nije uspjelo za cjelokupne Mamićeve ere: da "prezimi zimu" i da se plasira u proljetni dio EL-natjecanja. Taj veliki, do danas još "nedosanjani" podvig mogao bi verificirati već sutra, u četvrtak 25. listopada, kada igra utakmicu trećeg kola Europske lige, protiv Spartaka u Trnavi (Slovačka). Čisto matematički gledano: uspije li u dvije predstojeće utakmice protiv Spartaka osvojiti 4 boda, Dinamo zadnje dvije utakmice u Ligi, protiv Fenerbahčea u Istanbulu i

Anderlechta u Zagrebu, može čak i izgubiti (pod uvjetom da to ne budu neki veliki, katastrofalni porazi) pa da se svejedno plasira u šesnaestinu finala Europske lige (koja je na rasporedu u veljači 2019.).

Treće, svoje dvije zadnje EU-utakmice (4:1 protiv Fenerbahčea u Zagrebu i 2:0 protiv Anderlechta u Bruxellesu) Dinamo je odigrao u superiornom stilu, kao ekipa koja je, takoreći, navikla svake jeseni pobjeđivati i ponižavati i najuglednije europske momčadi, iako je zapravo od takvih, osim u iznimnim slučajevima (Arsenal 2015., Villareal i Club Brugge 2010., Ajax 2007.), gubila (iako, s druge strane, treba priznati da je Mamićev Dinamo, osim 2017., uspijeva održati neprekinuti kontinuitet igranja ili u Ligi prvaka ili u Europskoj ligi, u jesenskoj fazi natjecanja u skupinama, što nije uspjelo nijednome hrvatskom, pa čak niti klubu u regiji, tj. bivšoj Jugoslaviji).

Četvrto, sve ove pobjede i uspjehe Nenad Bjelica kao Dinamov trener postiže s momčadi u kojoj praktički nema nijedne prave zvijezde i u kojoj glavne role imaju dojučer nepoznati (u širem smislu riječi) igrači: Oršić (doduše, on je u prošloj sezoni bio najbolji nogomeš, ili jedan od najboljih, u Južnoj Koreji), Bruno Petković, Kadzior, Šunjić, Teophile-Catherine itd., dok osvjedočeni "genijalci", poput mladog Španjolca Olma, napokon u stopostotnom smislu ostvaruju i dokazuju svu raskoš svojega talenta.

Peto, Dinamovi igrači u svojim nastupima tijekom ovoga ljeta i jeseni pokazuju požrtvovnost, pa i fanatizam, kakav u ovome klubu davno nije viđen.

Šesto, Dinamu su se, kao odgovor na sve to, vratili i navijači, *Bad Blue Boysi*. Dinamov sjever je sasvim pristojno popunjen i na domaćim utakmicama, a da o onima europskima i ne govorimo. Osim toga, na stadionu se više ne uzvikuju ružne i uvredljive parole protiv Zdravka Mamića (iako "Maminjo" i dalje u pozadini vodi, odnosno sudjeluje u vodstvu ovoga kluba), a skandira se, u pozitivnom smislu, i onda kada Dinamo gubi (kao, primjerice, na utakmici protiv švicarskog Young Boysa, u *play offu* Lige prvaka u kolovozu o.g., kada Dinamo rezultatski nije uspio, ali je, usprkos tome, nagrađen pljeskom i ovacijama jer je bilo vidljivo da su njegovi igrači dali sve od sebe, odnosno da su izgubili ne zato što su bili lošiji od svog protivnika nego isključivo zahvaljujući nepovoljnom spletu okolnosti i pehovima).

I tako dalje, mogli bismo unedogled... Dinamo je u proteklih nekoliko tjedana/mjeseci, mogli bismo reći, postao fenomen, ali je još veći fenomen postao - ili postaje - sam Dinamov trener Nenad Bjelica. To mu je ovih dana priznao i dojučerašnji trener Rijeke Matjaž Kek, na glasu kao najbolji trener u HNL-u u zadnjih nekoliko godina, izjavivši da je - sada kad je slobodan - spreman dalje učiti i usavršavati se kao nogometni stručnjak dolazeći na Bjelicine treninge u Dinamu, tj. analizirajući ih i iz njih izvlačiti pouke za svoj daljnji uspon i napredak.

Taj kompliment dodatno dobiva na težini ako uzmemo u obzir da je Kek punih 10 godina stariji od Bjelice (Kek je rođen 1961., a Bjelica 1971.) i da je prije dosta godina Kek Bjelici bio predavač na seminaru u Umagu, u okviru Škole za UEFA Pro licencu.

U petak 19. listopada čuo sam se, nakratko, s Matjažom Kekom, koji mi je o Bjelici rekao:

- Bjelica je trener koji je izabrao i prošao dosta težak put. Dokazati se najprije u inozemstvu, a tek onda u Hrvatskoj, sigurno nije lakši put, no on je u vrlo kratkom vremenu potvrdio svoju kvalitetu, demonstriravši svoju nogometnu filozofiju kroz sistematičnost, organizaciju, disciplinu, ali i otvorenu komunikaciju, što je danas također iznimno bitno za trenera.

Proveo sam - proteklog tjedna, uoči (možda) odlučujuće, za Dinamov prolazak u EL-skupini, utakmice protiv Spartaka u Trnavi - dva dana s Nenadom Bjelicom, na Dinamovu stadionu, u pauzama između pojedinih treninga, te u razgovoru s njim (i nekim njegovim suradnicima) pokušao dokučiti u čemu je tajna njegova uspjeha u tome najpopularnijem i najuspješnijem hrvatskom klubu (vjerujem da nećemo pogriješiti ako kažemo da je Bjelica najuspješniji Dinamov trener u zadnjih desetak i više godina, s realnim perspektivama, ako ovako nastavi, da nadmaši (i) uspjeh i slavu i Čire Blaževića, još iz davnih 1980-ih).

Mislim da bi ovdje bilo važno malo preciznije odrediti koliko je Nenad Bjelica trener kontinuiteta, a koliko trener diskontinuiteta, u odnosu na ono što, kada je o Dinamu riječ, obično nazivamo "Mamićevom erom". Vjerojatno nećemo pogriješiti ako kažemo da je on i jedno i drugo - i da je za njega to, zapravo, vrlo sretna okolnost (čega je i on sam, koliko sam uspio detektirati, svjestan).

Navijači ga više doživljavaju trenerom diskontinuiteta. Kad nakon utakmice pjevaju refren "kao u dobra stara vremena", onda time kao da zazivaju ona nekadašnja Dinamova razdoblja, prije dugogodišnje vladavine Zdravka Mamića. Na maksimirskom se stadionu ovoga ljeta i jeseni baš živo

osjeća jedna pomalo čudna i neobična "odterećenost" u odnosu na Mamića starijeg (prije su pojedini "navijači" dolazili na stadion samo da bi skandirali protiv njega - tako je bilo i na utakmici protiv Bjelićine Austrije, u kolovozu 2013. - a sama ih utakmica pritom nije najviše zanimala), i dojam je kao da među navijačima vlada percepcija da Mamića u Dinamu više nema. (Pritom Bjelica kod Dinamovih najgorljivijih navijača ima osobito veliki kredit zahvaljujući tome što je brazilskom nogometašu Sammiru, na čijem je trećem dolasku u Dinamo Mamić, proteklog ljeta, inzistirao, rekao "Ne!" još uoči početka priprema za jesenski dio sezone).

U stvarnosti, međutim, baš i nije tako. Kao prvo, Bjelicu je u Dinamo doveo upravo Zdravko Mamić, u svibnju o.g., kad se još nalazio u Hrvatskoj. Drugo, htio ga je dovesti još početkom jeseni 2016. (kad je tadašnji Dinamov trener Zlatko Kranjčar, suočen s neuspjesima, ustuknuo), ali je Bjelica tada već bio pod ugovorom u Lechu iz Poznana.

I treće, Bjelica i Mamić su i danas u komunikaciji, i to redovitoj.

- Čujemo se - nije mi zatajio Bjelica - jedanput ili dvaput tjedno. I uvijek mi čestita, kad pobijedimo. Kazao mi je jednom: "Čuvaj mi Dinamo!" - bilo je to negdje u ljeto, kad je još bio u Hrvatskoj. I ja zbog toga osjećam veliku odgovornost prema Dinamu.

Najviše vremena, u našim razgovorima proteklih dana, Bjelica i ja smo potrošili na definiranje njegove vrlo specifične nogometne filozofije (a to je upravo ono zbog čega je Bjelica interesantan i jednome Keku). Bjelica mi je sam za sebe rekao da je kombinacija njemačkog i španjolskog pristupa nogometu, koju je kombinaciju bez problema mogao ostvariti ponajprije zbog toga što je u svojoj igračkoj karijeri bio istaknuti nogometaš (i to ofanzivni vezni) i u njemačkoj i španjolskoj prvoj ligi.

Primjerice, od 2001. do 2004. igrao je u Kaiserslauternu, a od 1992. do 1999. u španjolskim klubovima Albacete Balompie, Real Betis i Las Palmas.

Njemački pristup nogometu opisao/definirao mi je kao "red, rad i disciplina", a španjolski kao - "isticanje važnosti momčadskog duha". Pritom je istaknuo:

- Što se tiče načela "red, rad i disciplina" - ja sam i privatno takav, i jako držim do tih vrijednosti. Prije svega, volim uredan život i disciplinu. Puno mi znači što sam rođen u Osijeku, tj. u gradu koji je poznat po svojoj mirnoći i multikulturalnosti (i Klagenfurt je po tim obilježjima sličan Osijeku, tako da mi je on u zadnjih 12 godina baza, u njemu sam sagradio i obiteljsku kuću)... Moje ekipe su generalno jako dobro organizirane. Postoji jasan red u svakom trenutku utakmice i u svakoj fazi nogometne igre: i u ofanzivnoj organizaciji, i kod nekih ofanzivno-defanzivnih prekida, u tranziciji itd. Inzistiram na disciplini i na terenu i izvan terena. Moji igrači moraju biti primjer ostalima, apeliram na njih da je vrlo važan i njihov stil ponašanja, izvan terena. Iako - nisam tip trenera koji bi kontrolirao igrače, osobito u njihovu privatnom životu. Igrači znaju da kod mene smiju pogriješiti samo dvaput: prvi i zadnji put. Na terenu su tehničke greške dopuštene - s tim, naravno, da ih pokušavamo smanjiti na najmanju moguću mjeru - ali za nezalaganje nemam baš previše razumijevanja. To je jedino što igraču nikada neću tolerirati.

Bjelićine "drakonske mjere" - ako mogu tako reći - dosad je u Dinamu osjetio na svojoj koži samo Čeh Jan Lecjaks, koji je nakon 1:1 protiv Rudeša u prvom kolu HNL-a preko noći premješten u drugu momčad (a ubrzo nakon toga ustupljen Lokomotivi, koju mnogi doživljavaju Dinamovom "filijalom"). S druge strane, jedan od Bjelićinih najbližijih suradnika u Dinamu opisao mi ga je kao "humanog", tj. s jako naglašenim "socijalnim *touchom*", o čemu će u ovome članku još biti riječi.

O Bjelićinoj pedantnosti i privrženosti načelu "red, rad i disciplina" dovoljno govori jedan detalj koji mi je privukao pažnju na Dinamovoj utakmici protiv Intera iz Zaprešića, odmah nakon euro-utakmice protiv Fenerbahčea, u rujnu o.g.). I ovaj put promatrao sam Bjelicu s malo veće daljine, tj. s istočne tribine. Tijekom utakmice, kretao se, kao i obično, u svom trenerskom prostoru, i pritom svako malo pio vodu. Ali što on napravi s tom bocom, u kojoj je voda, kad popije gutljaj, dva ili tri? Stavi je uvijek na jedno te isto mjesto, i to, u pravilu, u lijevi gornji kut pravokutnika (trenerskog prostora) unutar kojega se smije kretati za vrijeme utakmice. Kao da je stavljanje boce na tu točku strogo propisano nekim nogometnim pravilom.

Kad sam mu to rekao, priznao je da sam ga dobro psihologizirao i da je on doista takav, tj. iznimno pedantan. Ali, kako mi je rekao, ne samo on nego i njegova supruga Senka.

Jedan od odgovora zašto je Nenad Bjelica uspio u Dinamu za razmjerno kratko vrijeme leži i u tome - i možda ponajprije u tome - što on uza sebe ima svoju staru, kompaktnu ekipu, s kojom je već duže vremena zajedno, dakle ne samo u zadnjih nekoliko mjeseci, u Dinamu, nego i u razdoblju/razdobljima kad je bio trener u nekim drugim europskim klubovima. To podjednako vrijedi i

za trenerski i za igrački segment.

Što se trenerskog segmenta tiče, vrlo je važna činjenica da su sva tri Bjeličina pomoćna trenera zapravo njegovi stari suradnici, pa i veliki prijatelji, iz prethodnih godina.

Bjeličin pomoćni trener za obrambeni dio momčadi, Rene Poms (Austrijanac po nacionalnosti), njegov je stari suradnik još od 2012., kad je bio trener austrijskog kluba RZ Pellets WAC (koji se vodi i pod imenom Wolfsberger). "On mene odonda prati", rekao mi je Bjelica, "tj. ja njega vodim sa sobom kroz sve ove godine nakon Wolfsbergera. Uigrani smo, jako mu vjerujem. Odan je, vrlo stručan i vrijedan. U Lechu smo imali jako kvalitetnu obranu, dvije smo godine bili ekipa s najmanje primljenih golova u ligi. A tako je i sada u Dinamu: zanemarimo li ona 3 gola dobivena od Intera (Dinamo je u toj, pomalo "ludoj" utakmici pobijedio Inter sa 5:3 - op. aut.), u preostalih 9 utakmica primili smo samo 4 gola.

Drugo: kondicijski trener Dinama, dr. Martin Mayer (također Austrijanac po nacionalnosti), stari je Bjeličin suradnik još od 2013., kada je Bjelica bio trener bečke Austrije. A to će reći da je bio u Bjeličinu *staffu* i 2014.-2015., kad je Bjelica bio trener talijanskoga drugoligaša Spezia, i 2016.-2018., kad je Bjelica vodio Lech iz Poznana, jedan od ponajboljih poljskih klubova. "Mayer je", pohvalio mi ga je Bjelica, "stručan, odan, veliki profesionalac, a usto i dobri duh momčadi i zabavljač - puno trči, vozi bicikl i baš je 'ludi' sportaš."

A i Nino Bule, Bjeličin pomoćni trener za ofanzivni dio momčadi, zapravo je sastavni dio "Bjeličina paketa" u Dinamu, iako na prvi pogled to baš tako i ne izgleda. On je, naime, zadnjih godina trenirao hrvatske drugoligaše Novigrad i Kustošiju i naizgled nema ničeg zajedničkog s Bjelicom i njegovom dosadašnjom nogometnom karijerom. Bjelica mi je, međutim, otkrio:

- Ja na Ninu Bule upravo inzistiram, jer sam s njim 2005. zajedno igrao u bečkoj Admiri Wacker, i otad gajimo prijateljstvo, a i u trenerskom smislu imamo slične poglede...

Toliko o Bjeličinim pomoćnim trenerima u Dinamu (tu su još, da ne zaboravim: trener golmana Silvio Čavlina, kondicijski trener Leo Sovina i trener za rehabilitaciju igrača Karlo Reinholz te klupski analitičar Jasmin Osmanović). A što se Dinamovih igrača tiče, trojica njih, i to vrlo važni, također su "Bjeličini igrači", tj. oni koji su u Dinamo došli na njegovu osobnu preporuku i s kojima se on zna još otprije.

Nenad Bjelica mi je sadašnje nogometaše Dinama generalno podijelio u tri skupine. U prvoj skupini su "njegovi (Bjeličini) igrači", tj. oni koje je on osobno doveo u Dinamo (Kadzior, Dilaver i Leovac, uz napomenu da je Bjelica izričito inzistirao i na ostanku povremenog BiH-reprezentativca Hajrovića, kojeg je Dinamo jednim dijelom već bio otpisao). U drugoj kategoriji su oni koji su u Dinamo došli preko svojih menadžera, ali koje je on osobno potvrdio i "amenovao" kao novi trener Dinama (Bruno Petković, Oršić, Teophile-Catherine, Majer). A u trećoj su oni koji su u Dinamo bili dovedeni prije njegova dolaska, u svibnju o.g.: Šunjić, Moharrami, Menalo i ostali.

Dakle, od ona 4 iz prve kategorije, čak njih trojica - Kadzior, Dilaver i Leovac - su "Bjeličini igrači" u stopostotnom smislu, tj. njegov odabir iz vremena prije nego što je, prije 10 mjeseci, postao trener Dinama.

Kadziora, bivšeg igrača Gornika iz Zabrzea, Bjelica je htio dovesti u Lech iz Poznana - bio je, dakle, Bjeličin favorit kad je on, Bjelica, bio trener Lecha - a na kraju su i jedan i drugi završili u zagrebačkom Dinamu.

Dilaveru je Bjelica osobno bio trener u Lechu, a preporučio ga je Dinamu (tj. Zdravku Mamiću) prije nego što je on sam postao trener Dinama. Dilaver je danas jedan od ključnih igrača Dinama (igra na mjestu stopera), i to ne samo zbog toga što je vrlo kvalitetan kao nogometaš nego i stoga što se nametnuo kao jak autoritet u svlačionici (neovisno o Dinamovu kapetanu Ademiju).

Podrijetlom je Bošnjak (musliman) iz Tomislavgrada, a u jednoga od Dinamovih lidera prometnuo se na uzvratnoj utakmici protiv Hapoela Be'er Sheve u Izraelu, u 2. pretkolu Lige prvaka, kad je nakon jedne malo žešće tuče između Dinamovih i Hapoelovih igrača (u kojoj je jednog Izraelca držao za vrat) rekao novinarima, odmah po završetku utakmice: "Moje igrače neće nitko tući na terenu; ako treba, ja ću se sam ići tući!"

Bjelica mi je rekao da je Dilaver u bečkoj Austriji, onda kad je on u njoj bio trener, bio jedan od petorice igrača-lidera, iako je tada imao samo 22 godine. "On ima 'nemoguć' pobjednički duh", pohvalio mi ga je, "veliki je profesionalac i baš momčadski igrač kakvog ja volim, pravi lider."

A što se Leovca tiče - i on je igrao za bečku Austriju, kad je Bjelica bio njezin trener; i ne samo to, nego je čak dao i prvi gol Dinamu, na onoj povijesnoj utakmici iz kolovoza 2013., s podsjećanjem na

koju sam počeo ovaj članak. Nakon Austrije, Leovac je otišao u Rijeku (gdje ga je dodatno "izmodelirao" i afirmirao Matjaž Kek), iz Rijeke onda u solunski PAOK, a iz PAOK-a ga je u Dinamo osobno doveo Nenad Bjelica.

Dakle, kada imamo sve ove detalje u vidu, puno nam je jasnije zašto današnji Dinamo izgleda ovako kompaktno i homogeno, s jakim momčadskim duhom.

Po tim svojim obilježjima, Bjeličin Dinamo dosta podsjeća na Kekovu Rijeku, ali uz jednu bitnu razliku. Kek je u Rijeci imao skupinu od 15-ak igrača (ne više), s kojima je gradio prvu moćad. Bjeličin je princip drugačiji, on inzistira na vrlo brojnom rosteru igrača, njih 24-25, od kojih praktički svatko u bilo kojem trenutku ili u bilo kojoj situaciji može zaigrati za prvu momčad. "Znao sam", rekao mi je Bjelica, "zašto sam u prvom kolu HNL-a protiv Rudeša izveo na teren tzv. B-momčad, u kojoj nije bio nitko tko je tri dana prije igrao protiv Fenerbahčea, u prvom kolu EL-a. Učinio sam to zbog ovoga što imamo danas! Jedini način kako riješiti problem da ekipa i u HNL-u i u EL-u bude na visokom nivou jest taj da koristimo 24-25 igrača, i da svima koji su u kadru dadem na značaju. Moram priznati da nikada, kao trener, nisam imao ovako kvalitetan kadar, kao sada u Dinamu..."

Bjelica je taj princip najupečatljivije demonstrirao na utakmici protiv Anderlechta, u Bruxellesu, u drugom kolu Europske lige. Svi su očekivali da središnji napadač na toj važnoj međunarodnoj utakmici bude Gavranović (već otprije afirmiran igrač, koji je usto i reprezentativac Švicarske), no Bjelica se odlučio za mladog i razmjerno neiskusnog Brunu Petkovića (koji je prije dolaska u Dinamo bio igrač Bologne posuđen Veroni) - i eto ti ga na, taj je Petković na kraju bio proglašen najboljim igračem na toj utakmici, koju je Dinamo dobio s glatkih i uvjerljivih 2:0! (Prethodno je Bjelica, kako mi je ispričao, gledao uživo Anderlecht protiv St. Truidena, u belgijskoj ligi, četiri dana prije te Dinamove utakmice, i doživio - citiram ga - "osjećaj u stomaku da bi Petković najmanje odgovarao stoperima Anderlechta, po svojim kretanjima i načinu igre", tim prije što je Gavranović baš tih dana imao nekih problemčića s aduktorom.)

Na moje vrlo izričito pitanje kako bi, ali najezaktnije moguće, definirao "Bjeličin Dinamo" - tj. što ta sintagma, koja je sve češće u opticaju, točno znači - Bjelica mi je izdiktirao 10 kategorija koje su zapravo načela uz oslanjanje na koja je izgradio današnji, pobjednički Dinamo. To su, ovim redom: organizacija (1), disciplina (2), red (3), zalaganje (4), momčadski duh (5), koncentracija (6), povjerenje (7), konzekventnost (8), respekt (9)... Onda je, uoči izricanja desetog načela, malo zastao pa rekao:

- Što se 10. načela tiče, nisam prijatelj s igračima, ne mogu baš tako reći, ali mislim da sam human prema njima. I imam dosta razumijevanja za neke njihove i privatne probleme. Znači, human sam prema njima, ali zauzvrat tražim da se čvrsto drže svih ovih 9 komponenti/načela koja sam vam prethodno nabrojao...

Jedan od "nusproizvoda" uspjeha Dinama ove sezone - ali jako važan nusproizvod, koji je zapravo u samome središtu općeg Dinamova prosperiteta, kao momčadi i kao kluba - sastoji se u tome da je u proteklih nekoliko mjeseci, od sredine ljeta naovamo, svaki Dinamov igrač bitno napredovao (i) na individualnom planu, što će Dinamo, naravno, znati unovčiti kada za to dođe vrijeme (evo, prije neki dan je objavljena vijest da je milanski Inter spreman kupiti Šunjića za 5 milijuna eura, ali Dinamo ne žuri i sasvim je izvjesno da ga, u određenom trenutku, neće pustiti za iznos manji od 7 ili 8 milijuna eura). Bjelica o tome kaže:

- Taj momčadski duh i disciplina o kojima vam govorim - to automatski diže svakoga. I zato svakom našem igraču iz tjedna u tjedan raste cijena. Zbog toga što se nismo uspjeli plasirati u Ligu prvaka, nego "samo" u Europsku ligu, klub je izgubio između 6 i 8 milijuna eura, ali vrijednost naših igrača je u međuvremenu porasla za ukupno 15 milijuna eura, dakle podvostručila se, a sigurno će rasti i dalje.

Usput rečeno, kad je o kupnji i prodaji igrača riječ, u Dinamu, odnosno u Dinamovim rukovodećim tijelima, se, u pravilu, ide na "konzensus" - to je riječ koju mi je Bjelica dosta često spominjao u našim razgovorima - s time da se u konkretnom, Dinamovu slučaju radi o konsenzusu između direktora Sportskog sektora Marijana Vlaka, njegova pomoćnika (i glavnog operativca) Marka Vukelića, predsjednika Uprave kluba Igora Kodžomana, ali i predsjednika kluba Mirka Barišića i, neizostavnog, u neku ruku i dalje glavnog, Zdravka Mamića). Prevedeno na najjednostavniji jezik, ovaj je, Bjeličin Dinamo također, donekle, i Mamićev, iako Mamić fizički više nije tu i iako je značaj i vrijednost "konsenzusa" danas u određenoj mjeri porastao u odnosu na eru koja se u Dinamu nazivala "Mamićevom".

Iako mi se Nenad Bjelica za naših druženja nije htio o tome hvaliti, njegovi bliski suradnici u Dinamu tvrde mi da ga, uza sve dosad spomenute, odlikuju još dvije vrline. Sa svima je u klubu dobar i sve poštuje i redovito pozdravlja - od čistačice kluba do predsjednika (dakle, ne samo predsjednika, kao što su to činili neki drugi treneri). A drugo, ima super odnos i s novinarima, tj. jednaku pažnju posvećuje i vrhunskom novinaru, kao i onome "posljednjem", iz nekog "zadnjeg" portala. Drugim riječima, za njega ne postoje prvi i posljednji, nego su svi jednaki, odnosno svakome treba pristupiti na isti način (usporedbe radi, nekadašnji, i to u tri mandata, trener Dinama Krunoslav Jurčić nerijetko je padao baš na tom ispitu, u svojoj komunikaciji s novinarima). Sam Bjelica o tome kaže:

- To je za mene stvar odgoja. Odgoj kreće od kuće. Ja sam ono što su moji roditelji (usput rečeno, Bjeličin otac radio je, svojedobno, u osječkom Vodovodu, a majka u osječkom Sindikatu - op. aut.), a moja su djeca (Bjelica ima dva sina, 21-godišnjeg Luku i 14-godišnjeg Luana; obojica, kao i cijela obitelj Bjelica, žive u Klagenfurtu - op. aut.) ono što sam ja i moja supruga. Kad sam proljetos bio smijenjen u Lechu, njih 50-ak iz kluba su mi poklonili potpisani klupski dres, iako me smijenio sam predsjednik kluba. Gdje god sam bio, ostavio sam iza sebe otvorena vrata; evo, nedavno su me pozvali na jedan *talk-show*, na austrijskoj televiziji...

Uza sve to - i ne kao posljednje - Nenad Bjelica uvijek ide na pobjedu, neovisno o tome igra li se kod kuće ili u gostima, protiv malog ili protiv velikog kluba; nikada ne kalkulira, pa na pobjedu sasvim otvoreno ide i na sutrašnjoj EL-utakmici protiv Spartaka iz Trnave (iako bi mu, čisto matematički gledano, odgovaralo i neriješeno). Iz svoje je dosadašnje (igračke) karijere naučio da ništa nije nemoguće, odnosno da je sve moguće, što mi je ilustrirao jednim vrlo upečatljivim događajem iz 1990-ih, kada je bio napadač španjolskoga Albaceta (pri čemu ne treba zaboraviti ni taj podatak da je 2001. Bjelica debitirao za hrvatsku reprezentaciju, na utakmici Hrvatska - Austrija u Rijeci, koja je završila rezultatom 1:0 za Hrvatsku; hrvatski je izbornik tada bio Mirko Jozić):

- God. 1995. pobijedili smo (zamjenica "mi" odnosi se na Albacete - op. aut.) Barcelonu na Camp Nou sa 1:0, a ja sam zabio taj pobjedonosni gol. I kad to doživite, onda shvatite da je u svakoj utakmici sve moguće! Zašto bismo onda strepili od Spartaka u Trnavi?